

Arrest

nr. 173 002 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, dient op 3 september 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 28 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 6 maart 2014 wordt aan verzoekster een bevel tot terugbrenging van haar minderjarige broer S.E. ter kennis gebracht.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 126 519 van 1 juli 2014 wordt de beslissing van 28 februari 2014 (bijlage 20) vernietigd.

Op 30 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest van de Raad nr. 147 082 van 4 juni 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 8 september 2015 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt haar verzocht om ten laatste op 8 december 2015 volgende documenten voor te leggen: geregistreerd huurcontract of eigendomstitel, bewijs mutualiteit, inkomsten Belg.

Op 4 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.09.2015 werd ingediend door:

Naam: A;

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Macedonië

Geboortedatum: 04.11.1994

Geboorteplaats: K.

Rr. (...)

Verblijvende te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om, te genieten van het recht. op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 §2,3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:’ de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft : de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen

Betrokkene diende op 08.09.2015 een aanvraag in op basis van zijn Belgische stiefmoeder N. S.. A. M. G. (RR (...)). Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine Ter staving van de aanvraag werden volgende documenten overgemaakt: bewijs aansluiting mutualiteit, rekeninguittreksels BPost waaruit de betaling van de huurinkomsten blijken, rekeninguittreksels Belfius met de pensioeninkomsten attest CM betreffende de ziekteverzekering van de vader, inkomsten van A. D. (arbeidscontract en loonfiches), eigendomsakte van de woning, inkomsten van betrokkene (leerovereenkomst voor de periode 18.09.2014 tot 30.06.2017, loonfiches), aangifte in de personenbelasting AJ 2015 IJ 2014 van de ouders.

Op basis van deze voorgelegde documenten kan niet worden besloten dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van in het land van herkomst. Betrokkene kwam aan in ons land in het jaar 2013. Nergens uit het dossier of het paspoort blijkt dat betrokkene ten gevolge van de weigeringen gezinshereniging het land heeft verlaten en gedurende deze periode in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene was reeds ouder dan 18 jaar bij haar aankomst in België, dus kan er niet automatisch van uitgegaan worden dat zij ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België. Voor zover men zou claimen dat betrokkene sinds de

aankomst in België steeds ten laste is geweest van de referentiepersoon dient te worden opgemerkt dat betrokkene herhaaldelijk een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten en geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België door geen gevolg te geven aan die bevelen. Uit de voorgelegde documenten blijkt trouwens dat betrokkene zelf aan de slag is met een leerovereenkomst en daaruit een inkomen krijgt. Betrokkene is dus niet ten laste van de referentiepersoon.

De Belgische referentiepersoon legt een rekeninguittreksel voor waaruit blijkt dat ze een pensioeninkomen heeft, en huurinkomsten. Bij 1 van de vorige aanvragen werd wel degelijk de samenstelling van het pensioen vermeld en bleek het voor de helft uit inkomstengarantie voor ouderen te bestaan. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon als behoeftig wordt beschouwd door de pensioendienst en dus recht heeft op sociale bijstand om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Het is uiteraard niet de bedoeling dat zo iemand er toe engegeerd nog een extra persoon ten laste te nemen. Deze zou dan immers ook automatisch gedeeltelijk ten laste zijn van de sociale bijstand.

Gelet op de bovenstaande opmerkingen wordt het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken (...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending materiële motiveringsplicht

Schending artikel 40ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet

Schending artikel 50, §2 van het KB van 8 oktober 1981

Schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet – interpretatie conform de artikelen 10 en 11 van de Grondwet – voorstel tot prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof

II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat deze niet zou bewijzen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

De bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij niet bewijs ten laste van de referentiepersoon te zijn. Nochtans was zij op het moment van de aanvraag jonger dan 21 jaar! In dat geval dient de aanvrager niet te bewijzen dat hij ten laste is.

II.1.2. Verwerende partij zal ongetwijfeld repliceren dat verzoekende partij op het moment van de beslissing ouder dan 21 jaar was en dat dit moment dient te worden weerhouden in het licht van artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan zich met dit standpunt niet verzoenen om de volgende reden.

Artikel 50, §2, 7° luidt immers als volgt:

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

[1 7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet : a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld; b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden

vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]¹

Het is aldus bij de aanvraag reeds dat de hoedanigheid van de verzoekende partij en de bijhorende voorwaarden worden bepaald.

Er kan onmogelijk worden voorgehouden dat de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet zouden afhangen van de datum waarop de verwerende partij een beslissing neemt; dit zou immers een grote rechtsonzekerheid creëren (nu verzoekende partij dat moment niet in de hand heeft).

II.1.3. Ten overvloede verwijst de verzoekende partij nog naar artikel 52, §1 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“ Art. 52.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.”

Op diezelfde bijlage 19ter staat volgend vakje voorzien: “De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op (...), de volgende documenten over te leggen: (...)” (stuk 3)

De voorwaarden waaraan de verzoekende partij moet voldaan worden bepaald door haar specifieke hoedanigheid als familielid van de burger van de Unie, waarvan de specifieke voorwaarden vastgelegd worden op het moment van de aanvraag.

Dit zou echter onmogelijk zijn mocht de specifieke hoedanigheid van de verzoekende partij bepaald worden door het moment waarop de verwerende partij haar beslissing neemt en dit zou tevens voor grote rechtsonzekerheid zorgen. Stel immers dat de verzoekende partij al haar documenten binnenbrengt op het moment van haar aanvraag (wanneer zij nog beneden de 21 jaar is) en de verwerende partij beslist pas na haar verjaardag, dan zou de verzoekende partij spontaan op haar verjaardag met bijkomende documenten moet langskomen of zou het bestuur haar bijlage 19ter op dat moment moeten aanpassen (althans wat de vereiste documenten betreft).

Dit kan onmogelijk de bedoeling van de wetgever geweest zijn! Verzoekende partij stelt zich dus op het standpunt dat het “soort” familielid van de burger van de Unie dat zij is, met bijhorende voorwaarden, vast komt te liggen op het moment van de aanvraag.

Een bijkomend argument hiervoor is tevens het declaratief karakter van de F-kaart (RvS nr. 208.587 van 19 oktober 2010), wat impliceert dat wanneer het verblijfsrecht wordt vastgesteld en toegekend na een aanvraag, dit wordt geacht te bestaan vanaf datum van de aanvraag. Op datum van de aanvraag was de verzoekende partij jonger dan 21 jaar en bevatte de wet dus niet de voorwaarde dat zij ten laste diende te zijn.

II.1.4. Bovendien bepaalt de bijlage 19ter van verzoekende partij nergens dat zij enig bewijs moet leveren van het “ten laste zijn”. Mocht de Raad aldus de mening zou toegedaan zijn dat toch moet worden gekeken naar de leeftijd van de verzoekende partij op het moment dat verwerende partij de bestreden beslissing nam, dan kan niet worden ontkend dat zich een ernstig probleem stelt met de bijlage 19ter en de vereiste documenten die erop vermeld staan.

Minstens moet dan worden aangenomen dat verzoekende partij hierdoor ernstig misleid werd.

II.1.5. Daarnaast verwijst de verwerende partij opnieuw naar de inkomensgarantie voor ouderen die de Belgische partner van haar vader ontvangt.

Vooreerst heeft de verzoekende partij in vorige verzoekschriften reeds geargumenteed dat deze inkomensgarantie gereduceerd werd nadat de vader van de verzoekende partij (die een vast inkomen heeft) en zijn Belgische vrouw gingen samenwonen.

Verzoekende partij betwist vooreerst dat de inkomensgarantie voor ouderen niet zou mogen worden meegeteld.

De vormen van bestaansmiddelen die niet in aanmerking kunnen worden genomen, worden immers expliciet opgesomd in artikel 40ter Vreemdelingenwet: « de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen»

De wet heeft dus zeer precies bepaald welke middelen uitgesloten worden van de bestaansmiddelenanalyse. Daarentegen wordt nergens bepaald dat de “inkomensgarantie voor ouderen” uitgesloten zou worden van de bestaansmiddelenanalyse.

II.1.6. Als de wet duidelijk is, dan behoeft zij geen nadere interpretatie. In casu is dit het geval en dus zijn er geen andere interpretatiemethodes nodig om de wet te interpreteren.

In casu heeft de wetgever zeer duidelijk bepaald wat hij wou zeggen met « de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels » die niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de Belgische ouder.

Ook de Raad was in het verleden reeds deze mening toegedaan, arrest n° 123.609 dd. 7 mei 2014 :

“Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsels het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De Inkomensgarantie voor Ouderen, die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen “een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is”.

Verzoekster maakt een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.”

II.1.7. Maar er is meer. Het Grondwettelijk Hof (arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, nr. 121/2013, overwegingen B.17.8.1-B.17.8.2) heeft letterlijk bevestigd dat het feit dat de verwerende partij rekening houdt met de tegemoetkomingen aan de personen met een handicap toegekend op grond van de wet van 27 februari 1987 (die eigenlijk een vorm van aanvullende bijstand zijn), terwijl zij dat niet doet met de middelen verkregen via maatschappelijke dienstverlening, geen discriminatie vormt.

Het Grondwettelijk Hof lijkt dus eveneens een strikte lezing van artikel 40ter Vreemdelingenwet voorop te stellen, aangezien het aanvaard heeft dat er een verschillende behandeling bestaat (in de evaluatie van de bestaansmiddelen) tussen de « normale » sociale bijstand (toegekend aan gehandicapte personen) en de bijstand toegekend op grond van de wet van 27 februari 1987 (Deze laatste wordt niet letterlijk vermeld door artikel 40ter, 2de streepje, 2°, maar vormen strikt genomen ook een vorm van sociale bijstand).

De verwerende partij heeft ook –zoals het Grondwettelijk Hof reeds bevestigd heeft- aanvaard dat de sociale tegemoetkomingen aan de personen met een handicap toegekend op grond van de wet van 27 maart 1987 (die een vorm van sociale bijstand zijn) mee in ogenschouw genomen worden bij de berekening van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (stuk 4). Dat is begrijpelijk: een strikte lezing van artikel 40ter VW vermeldt niet de tegemoetkomingen aan personen met een handicap en deze vormen een specifieke categorie waarin zich een groot aantal mensen bevinden die niet in staat zijn te werken omwille van hun handicap. Nochtans is dit hetzelfde voor bejaarden: een letterlijke lezing van artikel 40ter VW laat niet toe om de inkomensgarantie voor ouderen uit te sluiten van de evaluatie van de bestaansmiddelen en deze vormen tevens een specifieke categorie waarin zich een groot aantal mensen bevinden omdat zij niet meer in staat zijn te werken omwille van hun leeftijd.

De verzoekende partij meent dan ook dat de interpretatie waarin de verwerende partij de tegemoetkomingen aan personen met een handicap in rekening kan nemen, doch niet de inkomensgarantie voor ouderen (beiden nochtans een vorm van aanvullende sociale bijstand) een duidelijke schending zou vormen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Een grondwetsconforme lezing van artikel 40ter VW impliceert in casu dan ook noodzakelijk een strikte lezing van de wet, zoals de Raad tevens gedaan heeft in het arrest nr. 123.609 van 7 mei 2014.

Zoniet kan immers onmogelijk worden ingezien waarom bepaalde vormen van (aanvullende) sociale bijstand (die niet letterlijk worden vermeld in artikel 40ter VW) worden geacht deel uit te maken van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en andere niet.

Mocht de Raad nog steeds niet overtuigd zijn dat de enige correcte lezing van artikel 40ter VW gebeurt volgens de « interpretatio cessat in claris »-methode, dan verzoekt de verzoekende partij de Raad om een prejudiciële vraag te willen stellen aan het Grondwettelijk «Laten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet toe dat artikel 40ter, 2de streepje, 2° VW zo gelezen wordt dat de inkomensgarantie voor ouderen een middel vormt uit aanvullende bijstandsstelsels waarmee geen rekening gehouden wordt bij de evaluatie van de bestaansmiddelen, terwijl de tegemoetkomingen aan de personen met een handicap toegekend op grond van de wet van 27 februari 1987 geen middel uit aanvullende bijstandsstelsels in de zin van deze wet zouden vormen?»

Verzoekende partij is ervan overtuigd dat het Grondwettelijk Hof deze vraag negatief zal beantwoorden.

II.1.8. Zelfs mocht de inkomensgarantie voor ouderen toch mogen worden uitgesloten –quod certe non-, dan nog kon verwerende partij daar niet met haar onderzoek van de aanvraag te stoppen.

De dt-fouten van de bestreden beslissing laten alvast vermoeden dat de verwerende partij blijkbaar zodanig enthousiast was een vermeend weigeringsmotief te ontwaren dat ze deze beslissing in alle haast genomen en neergetypt heeft.

Er zijn immers ook nog huurinkomsten van de referentiepersoon en er zijn de beroepsinkomsten (op basis van een contract van onbepaalde duur) van de vader van de verzoekende partij (de wettelijk samenwonende partner van de referentiepersoon).

Hiermee werd totaal geen rekening gehouden!

Herhaaldelijk wees de Raad reeds op de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14) en op artikel 1477, §3 van het Burgerlijk Wetboek; op basis waarvan het concludeert dat ook de inkomsten van de wettelijk samenwonende partner moeten worden meegeteld ten einde te bepalen of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen 'beschikt'.

Blijkbaar heeft de verwerende partij dit nog altijd niet begrepen. Opnieuw schendt de bestreden beslissing aldus artikel 40ter en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht,*
- artikel 40 ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 50, § 2 van het Vreemdelingenbesluit,*
- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – interpretatie conform de artikelen 10 en 11 van de Grondwet – voorstel tot prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.*

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat zij op het ogenblik van de aanvraag minderjarig was, en zodoende niet moet bewijzen ten laste te zijn.

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de wettelijke voorwaarden ook op het ogenblik van het nemen van de beslissing vervuld moeten zijn.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...)

(...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Verder stipuleert artikel 42 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

(...)"

De gemachtigde van de staatssecretaris dient zodoende op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing, hetgeen binnen de termijn van zes maanden zoals bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet moet gebeuren, te beoordelen of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden die in de Vreemdelingenwet gesteld worden. Hierbij dienen alle elementen die uit het dossier blijken, in overweging te worden genomen, waaronder dus ook de actuele leeftijd van de aanvrager (die niet meer beneden de 21 jaar is).

In de mate wordt vastgesteld dat niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden, dient de gemachtigde van de staatssecretaris een weigeringsbeslissing te nemen (artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit).

Het spreekt voor zich dat het geenszins volstaat dat een aanvrager enkel op het ogenblik van het indienen van de aanvraag voldoet aan een welbepaalde voorwaarde, doch hieraan niet meer voldoet hangende de periode van het onderzoek van de aanvraag tot het nemen van de beslissing.

Verzoekende partij is werkelijk niet ernstig waar zij het tegendeel poogt voor te houden, tegen de wettelijke bepalingen en de doelstelling van de wetgever in.

Verzoekende partij verwijst naar artikel 52, §2 van het Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de termijn waarbinnen de aanvrager de bewijsstukken dient voor te leggen. Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit stipuleert hierover het volgende:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Eens te meer blijkt dat de aanvrager ook na het indienen van de aanvraag moet voldoen aan de wettelijke voorwaarden; meer zelfs, er geldt een termijn van drie maanden na de aanvraag waarbinnen de vreemdeling bewijsstukken kan voorleggen om aan te tonen dat voldaan is aan de voorwaarden.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient de voorgelegde stukken te beoordelen, en dit binnen de zes maanden na de aanvraag. In de mate wordt vastgesteld dat de aanvrager alsdan niet of niet meer voldoet aan de wettelijke voorwaarden, dient de aanvraag geweigerd te worden.

Dit principe geldt voor de verschillende wettelijke voorwaarden die voorzien zijn in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet (zo dient bv. een persoon die een verblijfsaanvraag indient als echtgenoot, nog gehuwd te zijn op het ogenblik van de beslissing, en dient bv. op het ogenblik van de beslissing eveneens nog voldaan te zijn aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon, ...).

Zie ook:

“De Raad merkt op dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen ook gedurende de periode dat zijn vestigingsaanvraag nog loopt, ten laste te zijn van zijn moeder. Er is immers in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn ‘die te hunnen laste zijn’. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat in casu van toepassing is omdat verzoeker de zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan gelezen worden dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Zelfs indien een descendent van een EU-onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat hij ten laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van de aanvraag, kunnen voor descendents van Belgische onderdanen strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest nr. nr. 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger.” (RvV nr. 134.902 dd. 11.12.2014)

Verzoekende partij neemt haar eigen wensen voor werkelijkheid, doch kan hierbij niet worden gevolgd.

Haar bewering vindt geen steun in de wettelijke bepalingen; nergens in artikel 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt bepaald dat het volstaat bij aan de voorwaarden voldaan is op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, opdat het verblijf moet worden erkend ook al is op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet meer voldaan aan de voorwaarden.

Verzoekende partij gaat er tevens aan voorbij dat de wetgever ook expliciet voorzien heeft dat in de mate een verblijfsrecht is toegekend, en vervolgens blijkt dat de betrokkene niet meer voldoet, het verblijfsrecht ook kan worden ingetrokken (artikel 42quater voor familieleden die zelf geen Unieburger zijn).

Waar verzoekende partij nog poogt voor te houden dat er anders een grote rechtsonzekerheid zou worden gecreëerd, gaat zij eraan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing inzake de aanvraag moet nemen binnen de zes maanden na de aanvraag (zie artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet). Er is geen sprake van rechtsonzekerheid.

Ook de verwijzing naar de bijlage 19ter is niet dienstig. De indiening van een aanvraag als bloedverwant in neergaande lijn, omvat zowel de personen die beneden de leeftijd van eenentwintig jaar zijn, als deze die 21 jaar of ouder zijn en alsdan moeten aantonen dat zij te hunnen laste zijn. Er is geen sprake van een andere ‘soort’ van familielid.

In de bijlage 19ter werd verzoekende partij er overigens uitdrukkelijk op gewezen dat de beslissing binnen de zes maanden en dus uiterlijk op 07.03.2016 diende te worden genomen.

Evenmin kan dienstig verwezen worden naar het declaratief karakter; uiteraard impliceert dit niet dat enkel op het ogenblik van het indienen van de aanvraag voldaan moet zijn aan de wettelijke

voorwaarden, en de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening vermag te houden met de gegevens die blijken uit het dossier op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verzoekende partij houdt in een volgend onderdeel voor dat op de bijlage 19ter nergens wordt bepaald dat verzoekende partij enig bewijs van het 'ten laste zijn' moet leveren; en zij dus minstens misleid is geworden.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij er niet onwetend van kan zijn dat zij hangende de periode van onderzoek van haar aanvraag, niet meer beneden de 21 jaar was, wat zij bij haar vorige aanvraag wel was. In de bijlage 19ter werd zij er ook uitdrukkelijk op gewezen dat de beslissing binnen de zes maanden en dus uiterlijk op 07.03.2016 diende te worden genomen.

Het komt uiteraard aan de vreemdeling toe om haar aanvraag te actualiseren, nu de feitelijke situatie gewijzigd is en zij meer bepaald niet meer beneden de leeftijd van 21 jaar is.

Wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verzoekende partij heeft haar aanvraag ingediend op grond van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet; op haar rust de bewijslast dat zij voldoet aan de voorwaarde (beneden de 21 jaar of ten laste', hetgeen in casu niet gebeurd is.

Zie ook:

"Waar zij vervolgens aangeeft dat de eerste bestreden beslissing op een te beperkte wijze zou zijn gemotiveerd nu zij stelt niet te weten welke bewijzen zij in dit verband had moeten overleggen en nu niet wordt aangegeven wat dan wel dient te worden verstaan onder de vereiste [...], toon zij nog geen gebrek in de formele motivering aan. In dit verband merkt de Raad immers op dat dient te worden aangenomen dat het verzoekster, bij gebreke van een reglementaire bepaling aangaande de wijze waarop dit bewijs [...] doende te worden geleverd, vrij stond dit bewijs te leveren met alle door haar dienstig geachte stukken. Er kan dan ook geenszins worden ingezien dat verweerder diende te motiveren welk concreet bewijsstuk verzoekster in dit verband diende voor te leggen. Er geldt immers op dit punt een vrije bewijsvoering. Er kan hierbij ook worden aangenomen dat de in de aangehaalde wetsbepaling vervatte vereiste [...] voor zich spreekt en verzoekster in staat stelde te beoordelen welke volgens haar nuttige stukken zie hiertoe kon voorleggen." (R.v.V. nr. 137.867 dd. 03.02.2015)

Verweerder benadrukt dat het aan de betrokkene toekomt om de aanvraag te actualiseren. Zulks wordt ook expliciet bevestigd door de Raad van State in het arrest nr. 222.809 van 12.03.2013:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Waar de eerste rechter voorhoudt dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, is de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

En ook:

'In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zo blijkt uit de bijlage 19ter van 23 juli 2014 die door haar werd ondertekend. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de Belgische onderdaan (in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd) moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij op 22 januari 2015 uitgenodigd zal worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden zodat de beslissing inzake deze aanvraag haar betekend kan worden. Gelet op voorgaande diende de verzoekende partij te weten dat de stukken die zij reeds voorlegde om het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te staven, met name de bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon, na 24 december 2014 niet langer actueel waren.

Te dezen is de echtgenoot van de verzoekende partij sedert 24 december 2014 niet meer tewerkgesteld bij de werkgever welke de door de verzoekende partij voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon had uitgegeven. Dit wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Betreffende het door de verzoekende partij ter gelegenheid van het onderhavig verzoekschrift voorgelegde stuk met betrekking tot het toetreden als vennoot bij X, stelt de Raad vast dat dit stuk als datum 22 december 2014 vermeldt, aldus drie weken voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het blijkt aldus niet, en de verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.” (R.v.V. nr; 149 749 van 16 juli 2015, www.rvv-ccce.be, markering toegevoegd)

Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen.

In een volgend onderdeel houdt verzoekende partij voor dat verwezen wordt naar de IGO die de Belgische partner van haar vader ontvangt; deze zou gereduceerd zijn ingevolge de samenwoning van de vader en deze vrouw, en wordt bovendien nergens uitgesloten in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat deze in aanmerking moet worden genomen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij erkent dat haar Belgische stiefmoeder IGO ontvangt, dewelke gereduceerd zou zijn in vergelijking met vroeger. De volgende motivering in de bestreden beslissing wordt zodoende niet betwist, laat staan weerlegd:

“De Belgische referentiepersoon legt een rekeninguittreksel voor waaruit blijkt dat ze een pensioeninkomen heeft, en huurinkomsten. Bij 1 van de vorige aanvragen werd wel degelijk de samenstelling van het pensioen vermeld en bleek het voor de helft uit inkomensgarantie voor ouderen te bestaan. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon als behoeftig wordt beschouwd door de pensioendienst en dus recht heeft op sociale bijstand om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Het is uiteraard niet de bedoeling dat zo iemand er zich toe engegeerd nog een extra persoon ten laste te nemen. Deze zou dan immers ook automatisch gedeeltelijk ten laste zijn van de sociale bijstand.”

Verder maakt het vaststaande rechtspraak uit, ook van de Raad van State, dat een IGO niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de financiële voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.” (Raad van State nr. 232.848 van 10 november 2015, www.raadvst-consetat.be).

De verwijzing naar een eenmalige uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dewelke in cassatie ook werd verbroken, is niet dienstig.

De IGO maakt ontegensprekelijk een vorm van aanvullend bijstandsstelsel uit, waarmee overeenkomstig artikel 40ter, 2e lid Vreemdelingenwet geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Zie ook:

“Aangezien de inkomensgarantie voor ouderen slechts een uitkering betreft die tot doel heeft financiële hulp toe te kennen aan (bejaarde) personen die zelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien, kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting en ongefundeerde (juridische) beschouwing van de verzoekende partij dat het genieten van de inkomensgarantie voor ouderen een (wettelijke) uitzondering vormt op de

voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, -welke bepaling zij, inclusief de middelen en uitkeringen die niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, bovendien zelf citeert in haar verzoekschrift-, laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dan wel op kennelijk onredelijke wijze.” (R.v.V. nr. 78 953 van 10 april 2012; zie ook R.v.V. nr. 65 086 van 26 juli 2011)

Verzoekende partij is werkelijk niet ernstig waar zij uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26.09.2013 het tegendeel poogt af te leiden. Nergens in dit arrest wordt gesteld dat wel rekening moet worden gehouden met een IGO.

Ten overvloede wijst verweerder er nog op dat verzoekende partij ook niet aantoont dat zonder meer rekening wordt gehouden met alle tegemoetkomingen voor personen met een handicap. Zo wordt een integratietegemoetkoming beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel, dat specifiek wordt uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan, en waarmee dus geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon .

Zie ook:

“2.8. De Raad merkt echter op dat in artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” niet in aanmerking worden genomen, waardoor de opsomming alvast niet beperkt blijft tot het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen zoals verzoekster beweert. De Raad wijst erop dat de opsomming uit dit wetsartikel louter omwille van het gebruik van de termen “met name” niet automatisch als limitatief kan worden beschouwd. Uit de parlementaire werkzaamheden die voorafgaan aan de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die worden besproken in het arrest van het Grondwettelijk Hof waarin artikel 9 van voormelde wet, dat de invoering van de bestaansmiddelenvereiste voorzag, in het geding was, blijkt dat deze vereiste gestoeld is op “de noodzaak (...) om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid” (GwH, 26 september 2013, nr. 123/2013, r.o. B.1.4). Gelet op deze ratio legis dient de opsomming uit artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet niet als strikt exhaustief te worden opgevat en kan het bestuur de bedragen die in het kader van de sociale bijstand aan de referentiepersoon worden uitgekeerd, buiten beschouwing laten bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.9. Het systeem van sociale bescherming in België bestaat enerzijds uit de 7 takken van de ‘klassieke sociale zekerheid’, waaronder de werkloosheid, het pensioen en de gezinsbijslagen en anderzijds uit de zogeheten residuaire stelsels die tot de ‘sociale bijstand’ (of maatschappelijke dienstverlening) behoren (<http://www.socialsecurity.fgov.be/nl/over-de-fod/sociale-zekerheid-kort/sociale-zekerheid-kort.htm>). De sociale bijstand is geen verzekeringsstelsel, maar wordt gefinancierd door de federale overheid. Uit wat hierboven werd gesteld, dient te worden geconcludeerd dat uitkeringen uit deze residuaire stelsels, zoals het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, de gewaarborgde gezinsbijslag en de tegemoetkoming aan gehandicapte personen (<http://www.handicap.fgov.be/nl/taxonomy/term/1/home>), rechtsgeldig kunnen worden gekwalificeerd als “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels” zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 154 165 van 8 oktober 2015, www.rvv-ccce.be)

Verzoekende partij haar betoog mist aldus elke grondslag; er is geen enkele noodzaak om een vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat geen rekening werd gehouden met de huurinkomsten van de referentiepersoon en de beroepsinkomsten van de vader.

Verzoekende partij haar betoog gaat enerzijds voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing:

“De Belgische referentiepersoon legt een rekeninguittreksel voor waaruit blijkt dat ze een pensioeninkomen heeft, en huurinkomsten. Bij 1 van de vorige aanvragen werd wel degelijk de samenstelling van het pensioen vermeld en bleek het voor de helft uit inkomensgarantie voor ouderen te bestaan. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon als behoeftig wordt beschouwd door de pensioendienst en dus recht heeft op sociale bijstand om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Het is uiteraard niet de bedoeling dat zo iemand er zich toe eng[a]geer[t] nog een extra persoon ten laste te nemen. Deze zou dan immers ook automatisch gedeeltelijk ten laste zijn van de sociale bijstand.”.

Aldus geeft de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk te kennen dat rekening werd gehouden met het gegeven dat huurinkomsten ontvangen worden, doch dat de vaststelling dat de referentiepersoon als behoeftig wordt beschouwd door de pensioendienst, en sociale bijstand nodig heeft om in haar behoeften te kunnen voorzien, impliceert dat deze persoon niet nog iemand bijkomend

ten laste kan nemen, die immers alsdan in feite ook gedeeltelijk ten laste van de sociale bijstand zou zijn.

Verder kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar het inkomen van de vader, nu deze niet de Belgische referentiepersoon is. Artikel 40ter, tweede lid, Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk als voorwaarde dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn (...).”

Dit standpunt werd door de Raad van State recent bevestigd:

“De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager.

Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat “verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt”, hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.”

(R.v.St. nr. 232.612 van 20 oktober 2015 in de zaak A. 212.488/XIV-35.629)

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in dezelfde zin:

“Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)

Verzoekende partij haar betoog faalt volkomen.

Tot slot laat verweerder nog gelden dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij zelf tewerkgesteld was met een leercontract, en daaruit een inkomen krijgt, en zodoende niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht opmerkt, impliceert zulks ontegensprekelijk dat verzoekende partij niet als ten laste van haar stiefmoeder kan worden beschouwd. Zij kan dan ook niet voorhouden recht te hebben op verblijf als bloedverwant in neergaande lijn, die hetzij beneden de 21 jaar (quod non) hetzij ten laste moet zijn.

Voor zoveel als nodig verwijst de verweerder nog naar het arrest nr. 6.868 dd. 01.02.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat

“De Raad merkt op dat zowel verzoekster en zijn echtgenote zelf stellen werkbereid te zijn, in de mogelijkheid te zijn om werk te vinden en effectief te werken. Dit toont enkel aan dat zij zich niet in een

situatie bevinden waarin zij ten laste kunnen vallen van een derde persoon, nu zij zelf in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien”.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Er anders over oordelen zou aan de essentie van de wetgeving nopens de vestiging voorbijgaan, nu deze er immers slechts op gericht is, hetzij de gezinshereniging van echtgenoten mogelijk te maken, hetzij aan personen die hulpbehoevend zijn en afhankelijk zijn van hun familieleden de gelegenheid te geven zich bij die familieleden te vestigen van wie zij afhankelijk zijn.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen in rechte en in feite falen, en dan ook niet kunnen worden aangenomen.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht vastgesteld dat niet voldaan is aan de verschillende voorwaarden van artikel 40bis en 40ter, opdat verzoekende partij tot verblijf kan worden toegelaten.

De bestreden beslissing bevat ook meerdere motieven, dewelke op zich reeds volstaan om tot de weigering van verblijf te besluiten.

Verzoekende partij weerlegt niet dat niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, en weerlegt evenmin de vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon, zoals voorzien in artikel 40ter.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Verzoekster werpt een enig middel op houdende de schending van de materiële motiveringsplicht, de schending van artikel 40ter, lid 2 van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 50, §2 van het K.B. van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit). Daarnaast werpt zij de schending op van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in die zin dat zij een interpretatie poneert conform de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en hierbij een voorstel tot prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof formuleert.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 52, §2 van het vreemdelingenbesluit en de artikelen 40bis § 2,3° en 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van voornoemde artikelen.

3.6. Verzoekster verwijst naar artikel 50, §2 van het vreemdelingenbesluit om haar kritiek te staven dat de hoedanigheid en voorwaarden worden bepaald bij de aanvraag en niet op het moment van de bestreden beslissing.

Vooreerst wordt opgemerkt dat artikel 50 van het vreemdelingenbesluit betrekking heeft op burgers van de Unie zelf, wat verzoekster niet is. In de mate waarin verzoekster zou doelen op artikel 52, § 2 van het vreemdelingenbesluit, dat wel op haar van toepassing is als familielid van een burger van de Unie, en dat een gelijkaardige bepaling bevat, wordt opgemerkt dat verzoekster inderdaad binnen de drie maanden na de aanvraag alle bewijsstukken moest voorleggen, maar dat dit niet verhindert dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit een termijn heeft van zes maanden om de beslissing te nemen.

Het spreekt het voor zich dat verzoekster nog steeds moet voldoen aan de wettelijke voorwaarden op het ogenblik waarop de bestreden beslissing wordt genomen, en dat het niet volstaat dat zij mogelijk voldeed aan de voorwaarden op het ogenblik van de aanvraag.

Waar verzoekster aanvoert dat het niet kan dat de voorwaarden wijzigen in de loop van de aanvraagprocedure, en dat daarom wel aanvaard moet worden dat de oorspronkelijke voorwaarden blijven gelden en dat geen rekening mocht worden gehouden met haar leeftijd op het ogenblik van het

nemen van de bestreden beslissing, wordt opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekster haar aanvraag deed op een ogenblik waarop zij inderdaad nog jonger was dan 21 jaar, geen onherroepelijk vastgesteld verblijfsrecht doet ontstaan. Verzoekster kan slechts een recht op verblijf laten gelden nadat werd vastgesteld dat zij voldoet aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden. De Raad wijst er tevens op dat de beslissing tot toekenning van een verblijfsrecht slechts een declaratoir karakter heeft indien, nadat werd vastgesteld dat aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden is voldaan, de aanvraag effectief wordt ingewilligd, *quod non in casu*.

Verzoekster was op het ogenblik van haar aanvraag op 8 september 2015, 20 jaar en 10 maanden oud. Op de datum van de bestreden beslissing, met name 4 maart 2016, was zij ouder dan 21 jaar. Op 4 november 2015 was zij immers 21 jaar geworden

3.7. Verzoekster houdt voor dat zij niet diende te bewijzen ten laste te zijn van de Belgische ascendent omdat zij op het ogenblik van de aanvraag nog geen 21 jaar oud was. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat de wettelijke voorwaarden, ook op het ogenblik van het nemen van de beslissing vervuld moeten zijn, zoals hierboven geschetst. Deze wettelijke voorwaarden zijn de volgende:

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. (...)

§2 *Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

1° (...)

2° (...)

3° *de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;*

4° (...)

5° (...)

(...)

§ 3. *De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”*

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. *Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.*

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. (...)”

Het bestuur kon dus wettig oordelen dat de voorwaarde van het “*ten laste zijn*” zoals vervat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet ook van toepassing is op de familieleden van een Belg, geldt voor verzoekster omdat zij niet meer beneden de 21 jaar is.

3.8. Bijgevolg rijst de vraag of verzoekster in het verleden in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, haar Belgische stiefmoeder.

3.9. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing van 4 maart 2016 vooreerst “Op basis van deze voorgelegde documenten kan niet worden besloten dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van in het land van herkomst. Betrokkene kwam aan in ons land in het jaar 2013. Nergens uit het dossier of het paspoort blijkt dat betrokkene ten gevolge van de weigeringen gezinshereniging het land heeft verlaten en gedurende deze periode in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene was reeds ouder dan 18 jaar bij haar aankomst in België, dus kan er niet automatisch van uitgegaan worden dat zij ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België.”

Dit is het determinerend motief dat doorslaggevend is om de toekenning van het verblijfsrecht te weigeren. Verzoekster betwist dit motief niet. Zij betwist enkel dat zij moet aantonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon, zij betwist niet dat zij niet kan aantonen in het verleden in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verzoekster wel moest aantonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Dit motief blijft dus onaangetast en volstaat op zich om de bestreden beslissing te schragen.

3.10. Vervolgens motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Voor zover men zou claimen dat betrokkene sinds de aankomst in België steeds ten laste is geweest van de referentiepersoon dient te worden opgemerkt dat betrokkene herhaaldelijk een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten en geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België door geen gevolg te geven aan die bevelen. Uit de voorgelegde documenten blijkt trouwens dat betrokkene zelf aan de slag is met een leerovereenkomst en daaruit een inkomen krijgt. Betrokkene is dus niet ten laste van de referentiepersoon.”

In het middel betwist verzoekster niet dat zij zelf een inkomen krijgt uit een leerovereenkomst. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.11. Ten slotte bevat de bestreden beslissing nog volgend motief:

“De Belgische referentiepersoon legt een rekeninguittreksel voor waaruit blijkt dat ze een pensioeninkomen heeft, en huurinkomsten. Bij 1 van de vorige aanvragen werd wel degelijk de samenstelling van het pensioen vermeld en bleek het voor de helft uit inkomstengarantie voor ouderen te bestaan. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon als behoeftig wordt beschouwd door de pensioendienst en dus recht heeft op sociale bijstand om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Het is uiteraard niet de bedoeling dat zo iemand er toe engageert nog een extra persoon ten laste te nemen. Deze zou dan immers ook automatisch gedeeltelijk ten laste zijn van de sociale bijstand.”

3.12. Verzoekster betwist dat de inkomensgarantie voor ouderen een vorm van sociale bijstand is.

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt is de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) wel degelijk een vorm van sociale bijstand en kan deze dus niet beschouwd worden al een bestaansmiddel in deze context, zoals vervat in artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet.

De inkomensgarantie voor ouderen, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. Het feit dat de inkomensgarantie voor ouderen niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk (RvS, nr. 232.848 van 10 november 2015).

Er dient echter te worden opgemerkt dat het motief dat de inkomensgarantie voor ouderen wel degelijk een vorm van sociale bijstand uitmaakt en zodoende niet kan beschouwd worden als een bestaansmiddel in de context van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de vreemdelingenwet, een overtollig motief betreft. Zoals reeds gesteld is het determinerend motief van de bestreden beslissing dat verzoekster niet ten laste was van de Belgische ascendent, wat niet wordt betwist.

3.13 De overige opmerkingen van verzoekster in het middel over de huurinkomsten van de Belgische referentiepersoon en over de inkomsten van verzoeksters vader, waarover verzoeksters stiefmoeder (de Belgische referentiepersoon) volgens verzoekster zou kunnen beschikken middels het huwelijk, doen

bijgevolg niet ter zake, gezien het kritiek op een overtollig motief betreft. De vaststelling dat het over een overtollig motief gaat, volstaat eveneens om verzoeksters vraag tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof in verband met de inkomensgarantie voor ouderen *in casu* als niet dienstig af te wijzen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. DE SMET